

Mint a szép híves patakra

(42. zsoltár)

Burgeois L. – Béza T.

D D2 D D2 D G5 A4 D D2 D D4 D A4 D
Mint a szép hí - ves patak - ra A szar - vas kí - ván - ko - zik,
D D2 D D2 D G5 A4 D D2 D D4 D A4 G5
Lel - kem úgy ó - hajt Uram - ra, És hoz - zá fo - hász - ko - dik,
D D4 D D2 D F#m G5 Em⁷ A4
Te - hoz - zád, én Is - te - nem, Szom - jú - ho - zik én lel - kem,
D D4 D Hm G5 D G5 A4 D
Va - jon szí - ned e - le - i - ben Mi - kor ju - tok, é - lő Is - ten?

2. Könnyhullatásim énnékem Kenyerem éjjel-nappal, Midőn azt kérdik éntőlem: Hol Istened, kit vártál? Ezen lelkem kiontom, És házadat óhajtóm, Hol a hívek seregében Örvendek szép éneklésben.

3. Én lelkem, mire csüggedsz el? Mit kesergesz ennyire? Bízzál Istenben, nem hágy el, Kiben örvendek végre, Midőn hozzám orcáját, Nyújtja szabadítását; Ó, én kegyelmes Istenem, Mely igen kesereg lelkem!

4. Sebessége árvizednek És a nagy zúgó habok Énrajtam összeütköznek, Mégis hozzád óhajtók; Mert úgy megtartasz nappal, Hogy éjjel vígassággal Dicséretet éneklek Néked, erős őrizőmnek.

5. Mondván: Isten, én köszálam, Mire felejtess így el? Ellenségim vannak rajtam, Gyászban járok veszéllyel. Mert az ő hamis nyelvek Csontjaimban megsértnek, Mert így bosszantnak ellened: Lássuk, hol vagyon Istened?

6. Én lelkem, mire csüggedsz el: Mit kesergesz ennyire? Bízzál Istenben s nem hágy el, Kiben örvendek végre. Ki nekem szemlátomást Nyújt kedves szabadulást, Nyilván megmutatja nékem, Hogy csak ő az én Istenem.